

SAINT-POL-ROUX

Pielgrzymka do św. Anny

SAINT-POL-ROUX

Pielgrzymka do św. Anny

TŁUM. BRONISŁAWA OSTROWSKA

Pięciu zuchów z majoliki, każdy, rzekłbyś, ciosem w skale, którym w oczach morze gra, gdy w sen fale kładzie, pielgrzymują wraz z daleka do kaplicy malowanej, kędy czeka uśmiechnięta, wiecznie ładna, dobra Święta.

Przystroiwszy się niedzielnie, każda w parze z swym kochankiem, idą z nimi, wszystkie pięć woniejące majerankiem, narzeczone z porcelany, jedna w drugą — cacko! Niby jabłka leśnych dziczek promienieją wkrąg weselnie rumieńcami liczek ładnych — boć od strasznych wielorybów, o szkaradnych paszcz bezdeni¹, od posępnych wielorybów porwacają zgają chwałką zdrowi, dzielni żeglarzycy do ich łóżnic przeznaczeni.

Młodzieńcza ich gromadka wędruje bezustannie ku dobrej świętej Annie: przez piaski i pasieki, kamieni młyńskich łomy, zaciszne domy, gryki, lny, dzwonnice z chleba razowego, poprzez pachnących łąk manowce, pomiędzy krowy, owce i kozy, za przykładem prababek — beczące.

Wreszcie zbożni podróżnicy przybywają pełni ducha do kaplicy malowanej, kędy każdej prośby słucha uśmiechnięta dobra Święta. Przybywają syny fal ofiarować swoje dary Chrzestnej Macierzy, co ma oczy z morskich traw; chrzestnej matce marynarzy, co nie szczędzi im pomocy przed wilkami żarłokami — wichrami północy i przez wodny wiedzie kraj swe baranki wierne z drzewa — do owczarni — w Cornouailles².

Przełoż³ szukają w zanadrach swych pod witaniami dzwonów, szukają srebrnych i złotych serc, zaprzysiężonych dobrej Świętej wśród raf, które w żałobnych szat obłóczą⁴ zwoje niewiasty, płakać idące nad zdroje.

Przełoż szukają serc ze srebra albo złota, podczas kiedy na trawie i mchu pokładły się do snu pielgrzymką umęczone narzeczone o włosach snopia⁵ lnu.

Ale w zanadrach swych, pod witaniami dzwonów, znajdują jeno medaliki, grosze, hubkę, koraliki, lecz nie znajdują nigdzie serc ze srebra ni ze złota.

Placzą więc pątnicy⁶, zbożni żeglarzycy⁷, boć nie chcą czynić wdową po swym darze Świętą o oczach z morskich traw — która na wód obszarze podróżom kruchym wiernej dziatwy wybawcze tratwy śle. Tak zbożnym staje się w istocie swej, który wędruje przez niebieskie morze pod krzyżem masztów i rej.

W nagrzanym wietrze umęczone wciąż śpią na trawie wiankiem porcelanowe narzeczone, pachnące majerankiem.

*

Nagle, chłopcy z majoliki sięgają za pas, i wszyscy wraz wyjmują w blask na słońce nożyki błyskające jako sardynek pięć — potem na palcach suną się ku dziewicom w śnie.

Drobne uszka dziewic onych, w splotach barwy zbóż, różowieją niby muszle w złotym piasku mórz.

¹bezdeni — tu: bezdenna otchłań. [przypis edytorski]

²Cornouailles (fr.), Kornwalia — kraina w pld.-zach. części Anglii. [przypis edytorski]

³przełoż (daw.) — a więc; dlatego właśnie. [przypis edytorski]

⁴raf, które w żałobnych szat obłóczą zwoje niewiasty — raf, które sprawiają, że kobiety stają się wdowami. [przypis edytorski]

⁵snopie — własc. snopy; snopia — tu: jak snopy. [przypis edytorski]

⁶pątnik (daw.) — pielgrzym. [przypis edytorski]

⁷zbożni żeglarzycy — pobożni żeglarze. [przypis edytorski]

Pielgrzym

Pobożność, Morze

Uroda

A młodzieńcy, niby gwoli szaleństw słodkich i swawoli, uklękają wraz na ziemi przed ładnemi⁸, które śpią w trawie, prawie tak zielonej, jako śpiewna żabka drzewna.

A gdy każdy już koleją rozpiął stanik i gorsecik, gdzie się rajskie jabłka śmieją — szybkim zwrotem, z oczu grotem, jak dwa lśniące lichtarzyki, zanurzają w piersi żywe dzielni chłopcy z majoliki ostrz sardyńki połyskliwe.

Tryskając nagle, róż zrasza kroplami i plami mchów stary plusz. Rzekłbyś, że kuźni krzew ogniowy swoje żary na ich głowy kładzie jak sztandary, lub że garściami jedli w sadzie wystale⁹ morwy i maliny.

Tu dłonie ich sięgają w głębie prześlicznych łon i wyjmują pięć serc, pięć serc, bijących skrzydłem. W nagrzanym wietrze umęczone wciąż śpią na trawie wiankiem porcelanowe narzeczone, pachnące majerankiem.

Potem zeszywszy ciała śniegi gęstymi swych całunków ścięgi¹⁰, swych zębów igłą śmigłą, spiąwszy koleją gorseciki i staniki, gdzie się śmieją rajskie jabłka dwa — wchodzi wreszcie do kaplicy, do kaplicy malowanej, ofiarować serca, serca bijące skrzydłem, Świętej o oczach z morskich traw, co nie szczędziła im pomocy przed wilkami żarłokami wichrami północy, i przez wodny wiodła kraj swe baranki wierne z drzewa do owczarni w Cornouailles.

*

Niestety! znów stanąwszy na trawie i na mchu, nie ujrzeli swych słodkich, o włosach snopia lnu. Wszystkie tam w dali szły, szły wszystkie razem drogą, co się odwija w dal, jak wielka biała żmija, aż ją daleko hen zasłania miasteczko gwarne od gruchania.

Oni wołają po imieniu: Yvonne¹¹! Marthe¹²! Marion¹³! Naïc¹⁴! i Madeleine¹⁵!

Lecz nie zwracają się ich ładne: Yvonne, Marthe, Marion, Naïc i Madeleine, i szkaradne idą, idą hen...

Daleko tak, że białe czołko ich, z początku skrzydło mewie, staje się skrzydłem motyla, a wreszcie płatkami śniegu się rozpyła w błękitu zwiewie.

Mdleją chłopcy z majoliki, gdy w oddali bladym wiankiem nikną słodkie narzeczone, woniejące majerankiem.

Snadź¹⁶ nie mając serc, nie kochały już: Yvonne, Marthe, Marion, Naïc i Madeleine.

Serce, Dar, Poświęcenie,
Ofiara

Rozstanie

⁸ładnemi — dziś popr.: ładnymi. [przypis edytorski]

⁹wystaly — tu: dojrzały. [przypis edytorski]

¹⁰ścięgi — dziś popr. forma N. lm: ścięgami. [przypis edytorski]

¹¹Yvonne (fr.) — Iwona. [przypis edytorski]

¹²Marthe (fr.) — Marta. [przypis edytorski]

¹³Marion — fr. imię żeńskie. [przypis edytorski]

¹⁴Naïc — fr. imię żeńskie. [przypis edytorski]

¹⁵Madeleine (fr.) — Magdalena. [przypis edytorski]

¹⁶snadź (daw.) — przecież; zapewne. [przypis edytorski]

Ten utwór nie jest objęty majątkowym prawem autorskim i znajduje się w domenie publicznej, co oznacza że możesz go swobodnie wykorzystywać, publikować i rozpowszechniać. Jeśli utwór opatrzony jest dodatkowymi materiałami (przypisy, motywy literackie etc.), które podlegają prawu autorskiemu, to te dodatkowe materiały udostępnione są na licencji Creative Commons Uznanie Autorstwa – Na Tych Samych Warunkach 3.0 PL.

Źródło: <http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/pielgrzymka-do-sw-anny>

Tekst opracowany na podstawie: Liryka francuska, tłum. Bronisława Ostrowska, seria druga, wyd. J. Mortkowicz, Warszawa 1911

Wydawca: Fundacja Nowoczesna Polska

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Wolne Lektury (<http://wolnelektury.pl>). Reprodukacja cyfrowa wykonana przez Bibliotekę Śląską z egzemplarza pochodzącego ze zbiorów BŚ.

Opracowanie redakcyjne i przypisy: Dorota Kowalska, Marta Niedziałkowska.

Okładka na podstawie: fotologic@Flickr, CC BY 2.0

Wesprzyj Wolne Lektury!

Wolne Lektury to projekt fundacji Nowoczesna Polska – organizacji pożytku publicznego działającej na rzecz wolności korzystania z dóbr kultury.

Co roku do domeny publicznej przechodzi twórczość kolejnych autorów. Dzięki Twojemu wsparciu będziemy je mogli udostępnić wszystkim bezpłatnie.

Jak możesz pomóc?

Przekaż 1% podatku na rozwój Wolnych Lektur: Fundacja Nowoczesna Polska, KRS 0000070056.

Pomóż uwolnić konkretną książkę, wspierając zbiórkę na stronie wolnelektury.pl.

Przekaż darowiznę na konto: [szczegóły](#) na stronie Fundacji.